

Ztracený příběh

Laura Sweeney

LILY

ČERVEN 1945

Cesta k poštovní schránce na konci Beachfront Road byla posetá konfetami a pomačkanými pártý čepičkami. O bíle natřenou zídku kolem přední zahrádky u Seafoam Cottage se opíral složený stůl na kozách. Zidku lemovaly železné pahýly, na které se jednoho dne vrátí díly plotu, když teď nastal mír.

Kolečka kočárku, který jsem tlačila, se zamotala do vyhozené černo-bílo-modré vlajkoslávy ležící na chodníku, takže jsem musela zastavit a odstranit ji. Ze sousedního domu vyšla Sheila Jonesová s vlasy stále ještě v natáčkách. Obálku, kterou jsem držela v ruce, jsem zasunula do kapsy sukně a uhladila si krátké plavé lokny, jež mi vlály ve větru.

„Dobré ráno, Lily,“ zasípala Sheila – plíce měla nenapravitelně poškozené tím, že si celý život zapalovala jednu woodbinku od druhé. Stuha kouře z cigarety mezi jejími prsty s nikotinovými skvrnami ve mně probudila zasunutou vzpomínku, ale rychle jsem ji potlačila.

„Dobré ráno, Sheilo. Líbil se ti večírek?“

Dlouze potáhla z cigarety. „Takovou pěknou slezinu už jsme neměli docela dlouho, co? Musíme být vděční, že už to teď zase jde. Richard je v pořádku?“

Přikývla jsem.

„To je dobře. No,“ střelila pohledem po mé ruce, která se mimovolně přitiskla ke kapse s obálkou, „nebudu tě zdržovat.“

„Uvidíme se v neděli v kostele.“ Dopis jako by propaloval díru do látky sukně. Přísahala bych, že se z něj šíří žár, dost silný na to, aby mi popálil nohu.

„To rozhodně uvidíme. Možná půjde i moje Betty, jestli se na chvíli odtrhne od těch svých knih,“ řekla Sheila s dalším pohledem na moji kapsu.

Jakmile se za ní zavřely dveře domku, vydechla jsem a znovu vytáhla dopis. Zapleskal v poryvu větru, který přiletěl od dovecoteské pláže několik metrů pode mnou a přinesl s sebou droboučné kapky slaného příboje, jež na papíře vypadaly jako malé slzy. Moje písmo na přední straně obálky bylo menší než obvykle, jako bych se bála, že mi dojde místo. Přejela jsem palcem po slovech – jen zlehka, opatrně, abych nerozmazala inkoust.

*Pan H. Benoit
rue de Lyon 4, Paříž
FRANCIE*

Čára, kterou jsem podtrhla název země, nebyla rovná. Políbila jsem jeho jméno a zvedla obálku k poštovní schránce. Roh obálky už se dotkl otvoru, než jsem ucukla a nacpala ji zpátky do kapsy.

Teprve doma, když jsem se opírala o stěnu předsíně, se můj dech vrátil k normálu. Nešlo to – nemohla jsem ten dopis poslat. Proč bych to ostatně dělala? Bylo pozdě. Mosty byly spáleny a voda, která pod nimi kdysi plynula, dávno skončila v moři. V duchu jsem si vynadala za to, že jsem ho vůbec napsala, vydusala jsem po schodech a zašla do svojí ložnice. Otevřela jsem zásuvku se spodním prádlem a vytáhla jsem velkou bílou obálku schovanou pod starým podvazkovým pásem. Rozvázala jsem bílou stuhu, již byla převázaná, a připojila neposlaný dopis k ostatním uvnitř. Zase jsem ji ukryla. A s ní i tajemství, které si s manželem vezmeme do hrobu.

GRACE

SRPEN 2015

Grace potřebovala jen chvilkový oddech od brebentění a cinkání čajových lžiček o porcelán vyplňujících kostelní sál vedle. Potřebovala si odpočinout i od soucitných pohledů a omluvných úsměvů. Když ale teď byla sama ve studené kostelní lodi ze šestnáctého století, nemohla se uvolnit. Ať stála, nebo seděla, nedokázala zmírnit zármutek, který ji vyplňoval. Prošla jižní uličkou, opřela se o dělené okno a vyhlédla na kamennou klenbu mostu přes železniční trať, která vedla rovnoběžně s rušnou High Street v Dovecotu, i na oblázkovou pláž omývanou vlnami. Plochá, šedivá mořská hladina se hodila k tísní v Graceině srdci, které pod černými šaty nějakým způsobem stále tlouklo, ačkoliv se roztříštilo na několik kousků. Během třiatřiceti let svého života prošla několika těžkými chvílemi, ale dnešek jí připadal ze všech nejhorší. Neklidně si rozpustila drdol, prohrábla zlaté plavé vlasy a nechala je splývat na ramena. S povzdechem se otočila zády k zarámované momentce Dovecotu, posadila se do zadní lavice a zakryla si obličej rukama.

Před hodinou celým kostelem zněly uctivé tiché hlasy, laskavá slova a oblíbené hymny její babičky Lily. Teď po pohřbu tu bylo jen ticho, které tíživě spočívalo na Graceiných ramenech jako stará deka.

Vrzly dveře, Grace si otřela z tváře čerstvé slzy a ohlédla se. V záři odpoledního slunce se objevila Benova vysoká silueta. Přisedl k ní a rozeplnul si knoflík černého saka.

„Tady jsi,“ řekl tiše a prohrábl si krátké, kaštanově hnědé vlasy.

„Promiň, potřebovala jsem pauzu. Je to náročný den,“ odpověděla a přenesla pohled k oltáři. Pevná statná postava bývalého manžela byla jediným prvkem, který jí připadal reálný. Dloubl do ní loktem a Grace sklopila oči od stropu. Z vlídnosti v jeho modrošedých očích jí vytryskly čerstvé slzy. Otřela si je promočeným papírovým kapesníčkem a bojovala s nutkáním opřít si hlavu o Benovu hrud' a pohroužit se do bezpečí jeho silných paží. Pravděpodobně by mu to nevadilo, ale nebylo to správné. Už uplynul rok od chvíle, kdy dospěli ke společnému rozhodnutí, že jim bude líp, když se rozejdou. Jako by vycítil její dilema, jednou rukou ji objal a ona mu položila hlavu na široké rameno.

„Děkuju,“ zašeptala a Ben jí nepatrně sevřel paži.

„Dostaneš se z toho, Grace,“ řekl.

„Já nevím. Totiž, je to tak skutečné, když je teď navždy pryč. A nevím, co si bez ní počnu. Byla víc než moje babička, byla moje všechno. Po mamčině smrti a tátově odchodu se stala mou náhradní matkou, nejlepší kamarádkou, mojí skálou a inspirací pro můj hloupý sloupek v časopise. Svěřovala jsem jí tajemství. Všechno, co jsem se kdy naučila důležitého, vím od ní. A teď je pryč, i když bych od ní ještě tolik potřebovala.“

„Ale no tak. Nepotřebuješ inspiraci, abys psala o tom, jak být dobrou mámou, protože jí jsi. Víš, že právě teď ti to tak možná nepřipadá, ale budeš v pořádku. Máš přátele, jako je Rachel, tvůj děda a já.“

Grace si povzdychla a odtáhla se od něj. „Jenže ve skutečnosti dědu nemám, či snad ano?“ Bez jeho objetí jí rychle chladla ramena.

Ben sepal ruce v klíně. „Jo, já vím, je to složité. Ale pořád jsem tu pro tebe já, to přece víš. A hele, pořád je tu taky náš Harry.“

Grace se usmála, i když jí do očí vhrkly další slzy. „Ano, aspoň že máme Harryho.“ Nadechla se, aby o svém synovi řekla ještě něco, ale dveře kostela se opět s vrznutím otevřely.

„Omlouvám se, že ruším, Grace, ale myslím, že je načase, abychom odvezly Richarda zpátky do Bayview.“

Grace se podívala ke dveřím na Heather, jednu z ošetřovatelek z domova s pečovatelskou službou, kde žil její dědeček. Byla to šlachovitá mladá žena s uličnickým smyslem pro humor a nevyčerpatelnou trpělivostí.

„Jistě, samozřejmě. Díky, Heather.“ Otočila se k Benovi. „Půjdu se s ním rozloučit.“

Prošli gotickým obloukem dveří a Ben do ní znovu dloubl loktem. „Těmihle dubovými dveřmi procházely spousty lidí, ale vsadím se, že tenhle starý kostel nikdy nepoznal milejší paní než Lily. Byla jedinečná.“

Grace vzhlédla k šedivým kamenům kostela svatého Jana a k věži, jež se jim tyčila nad hlavami a mířila k nebi.

„To byla,“ vzdychla.

Grace mávala u okénka auta, zatímco Heather zručně upravovala plédovou deku, kterou Richardovi přehodila kolena, aby mu nebylo chladno. Grace polkla, aby si uvolnila stažené hrdlo, a dívala se, jak se auto rozjíždí od ob-

rubníku a mizí jí z očí za bránou kostela. Dědeček se neohlédl, aby zamával. Proč by se taky ohlížel? Už ji nepoznával. Musel to pro něj být matoucí den. Nebylo pravděpodobné, že by si pamatoval, že Lily Morrisonová, již dnes pohřbili, byla bezmála sedmdesát let jeho ženou. Richard si občas nevědodmoval, ani kdo je on sám, natož lidi kolem něj.

V korunách jabloní kolem parkoviště u kostela zaševalil vítr. Grace se podívala k modré obloze poseté načechranými beránky, mezi nimiž poletovali rackové využívající stoupající proudy teplého vzduchu. Doufala, že když bude mít zvednutou hlavu, gravitace pomůže, aby se jí slzy nepřelily z očí na tváře.

„Není na tom dobře, vid’?“ poznamenal Ben vedle ní.

„Ne, není. Doktoři říkají, že demence je docela pokročilá. Už nějakou dobu vidím, že se zhoršuje. Když jsem za ním naposledy vzala na návštěvu babičku, nevěděl, kdo to je. Mě už nepoznává dost dlouho.“

„To pro tebe musí být těžké.“

Grace pokrčila rameny. „Přestaň,“ vzdychla a zatahala za volné nitě u rukávu saka. „Přestaň se ke mně chovat tak mile, jenom mě zase rozbřečíš.“

„Tak pojd, dopravím tě domů,“ odpověděl jemně.

„Grace!“ zavolal reverend Clive a rychle se k nim přiblížil zastřešenou brankou od kostela. Lysá hlava se mu leskla na slunci a z jeho kulatého obličeje čišela vlídnost. Grace za ním chtěla zajít a poděkovat mu za všechno.

„Jak se cítíte?“

Grace se podařilo vykouzlit chabý úsměv. „Dobře. Budu v pořádku. Clive, za všechno vám děkuju. Během těch posledních pár týdnů jste mi byl velkou oporou. Bez vás bych to nezvládla.“

Clive sevřel její ruku ve svých. Měl měkkou, teplou kůži a z jeho výrazu i držení těla sálal soucit.

„Budu na vás myslet, Grace. Pokud mě budete potřebovat, víte, kde mě najdete.“ Pustil ji a poklepal Bena na paži. Ani jeden z nich už nepromluvil, ale Grace zachytila pohled i nepatrné pokývnutí, jež si vyměnili. Mohla se považovat za šťastnou, že kolem sebe měla lidi, kteří se o ni starali, zvlášť teď, když ji čekala budoucnost bez osoby, jež byla jejím kompasem a zárukou, že Grace nesejde ze správné cesty.